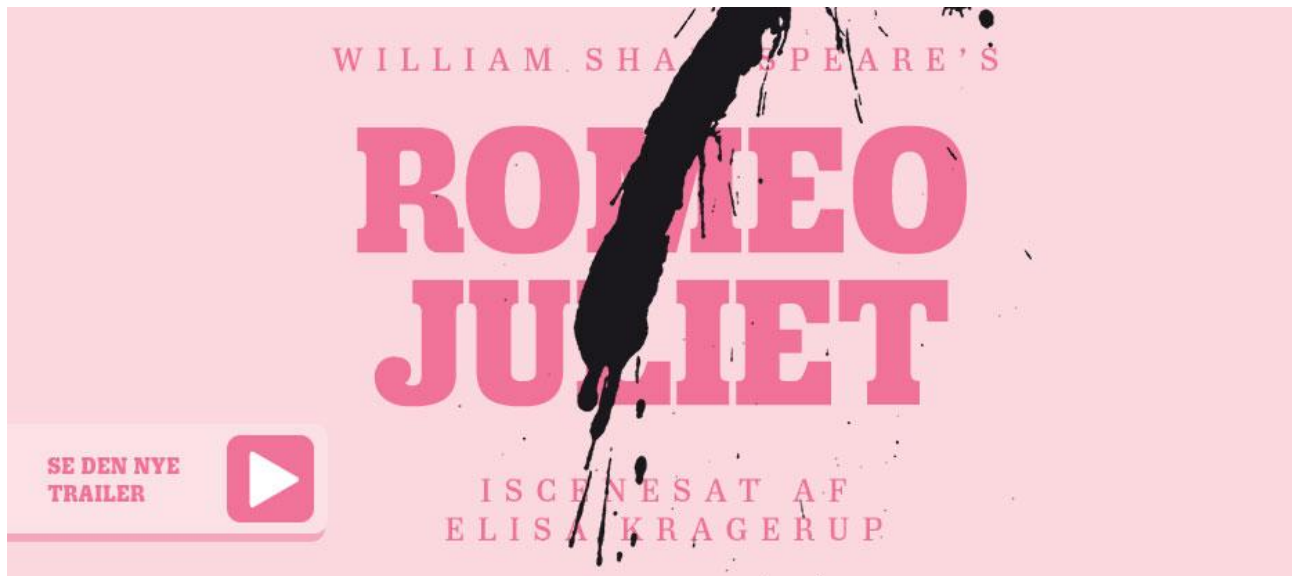


# Romeo og Julie

Bog af William Shakespeare



## Handling og persongalleri

Det er fire handlingsmættede dage, der udspiller sig for øjnene af os. På blot fire dage i april forandrer livet sig for såvel Romeo og Julie som for resten af Veronas borgere. På fire dage når Romeo og Julie at forelske sig hovedkulds og fuldstændigt i hinanden, at gifte sig, at opleve en kortvarig lykke sammen, inden de tager den skæbnesvangre beslutning. For deres kærlighed er næsten dødsdømt på forhånd. Julies familie, slægten Capulet, og Romeos familie, slægten Montague, har ligget i strid med hinanden, så længe nogen kan huske. Men hvad der har startet striden, synes de derimod næsten at have glemt. Hadet og fjendskabet ligger og ulmer lige under overfladen, og blot ved en enkelt gnist kan det bryde ud i lys lue...

## Den evige kærlighedstragedie

Da William Shakespeare (1546-1616) omkring 1595 skrev sin berømte tragedie *Romeo og Julie*, var han næppe klar over, hvilket hit han havde skabt. Nok var tragedien også i hans egen levetid et af hans mest populære stykker. Men at historien om de to skæbneramte elskende i eftertiden skulle få en så central placering i litteraturen, på scenen, på film, i musik og ikke mindst i vores almene bevidsthed, har Shakespeare nok ikke anet. *Romeo og Julie* er stadig i dag synonymet for den ungdommelige, lidenskabelige kærlighed. De repræsenterer den rendyrkede kærlighed. Måske netop derfor virker historien stadigvæk på os – mere end 400 år efter at Shakespeare skrev sine ord i blankvers.

# Had og kærlighed

## Arvefjender – os og dem

Kærligheden mellem Romeo og Julie trodser hadet og bryder med forældrenes arv. Men det er først da de unge dør, at striden mellem de to familier Montague og Capulet endeligt begrades med fyrstens ord:

*... Hvor er I, Capulet og Montague?  
Ser I, hvor Himlen straffer Jeres had?  
Med kærlighed den dræber Jeres glæde!  
En fra min egen slægt har jeg nu mistet,  
fordi jeg længe så igennem fingre  
med Jeres fjendskab. Smerten rammer alle.  
En dyster fred går frem med denne dag...*

Familiefejden i *Romeo og Julie* er et eviggyldigt eksempel på virkelighedens dramaer, der gentager sig i historiens religionskrige, bandeopgør og politiske fronter mellem ”os og dem”. Men hvorfor har vi mennesker brug for fjendebilleder? Og hvilke kræfter kan vække et had, der er så dybt, at man går i døden for sin sag?

### Os og dem

Elisa Kragerup – om fjendebilleder.

### Opgave:

Lav selv en video hvor du besvarer et eller flere af disse spørgsmål:

- Har du nogensinde følt du blev nødt til at gå imod dine forældres værdier/deres vilje?
- Hvad kunne få dig til at hade nogen?
- Hvad er dit råd til Romeo / Julie?

**Send filmen ind til [bu@kglteater.dk](mailto:bu@kglteater.dk), hvis du vil dele den med os! Så udvælger vi 1-2 film, der bliver lagt op på denne side.**

# Scenografiens ramme

## Shakespeares tid

### **Mænd i kvindeklæder**

I Elisa Kragerups iscenesættelse af *Romeo og Julie* er to af manderrollerne, Benvolio og fyrsten, omskrevet til kvinderoller og dermed spillet af kvinder. Der er ofte en leg med køn i Shakespeares værker, og det digter denne iscenesættelse på sin egen måde videre på.

Det ville dog aldrig være sket i det engelske teater på Shakespeares tid, at kvinder optrådte som skuespillere på scenen. Faktisk var kvinder forment adgang til den. Alle rollerne, både mandlige og kvindelige, blev varetaget af mænd, og det på trods af de mange store, nuancerede og fremtrædende kvinderoller. Shakespeare rådede derfor ikke over skuespillerinder. I stedet blev de kvindelige roller spillet af unge mænd, og Shakespeare fik som bekendt det maksimale ud af kønsforvirringen i sine komedier ved at lade mænd spille kvinder, der spillede mænd.

I løbet af den elizabethanske tid begyndte det at give en vis borgelig agtelse at være skuespiller, men inden da har det ikke været et respektabelt erhverv. Det er af den grund, at det var forbudt for kvinder at optræde i det elizabethanske teater, da det blev betragtet som skamløst og uværdigt.

I nogle europæiske lande fik kvinder adgang til scenen i løbet af renæssancen, hvor det i høj grad var England, der holdede efter. Her fik kvinderne først adgang til scenen omkring 1660, da der skete et skifte i det engelske monarki.